

Vad gör två vuxna - lediga från sina arbeten - av all sin tid när de adopterar i Kenya? Förutom att ta hand om barnen kan man som familjen Camsel engagera sig i ett biståndsprojekt. Kanske vill du också bidra efter att ha läst om den tappra biståndsarbetaren Judith och hennes skola i Kibera?

Bistånd bra bisyssla för adoptivfamiljer

Tiden går fort och vi har nu precis kommit hem ifrån Kenya och främst Nairobi, efter att ha varit på plats sedan början av augusti 2012. Beslutet att adoptera hade vi tagit för länge sedan, men att bo i ett annat land i nästan ett helt år var något helt annat.

Hur skulle vi lösa allt det praktiska hemma med arbete, boende, bil etc? Hur skulle vi kunna vara borta ifrån nära och kära under så lång tid? Hur skulle vi ens kunna bo i Nairobi som vi hört så mycket negativt om? Frågorna var

många och att ta detta sista beslut kändes allt annat än självklart och just då väldigt långt borta.

Redan på adoptionskursen i maj 2012 började vi prata om Kenya som givarland, men många praktiska frågor tyngde i början. I takt med det ökade intresset började vi dock se Kenya som land dyka upp lite varstans i media, allt från den lokala tidningen till TV-nyheterna.

Helt plötsligt kom så också det avgörande reportaget i Göteborgs-Posten om en familj som precis kommit hem däri-

från med sin adopterade son. Linda och Mathias Mjölner hade låtit sig intervjuas och berättade glatt om alla sina nya livserfarenheter.

Några veckor senare hade vi besökt dem hemma i Lerum och samtidigt också bestämt oss för att Kenya verkligen skulle bli vårt nästa resmål och äventyr i livet.

En otroligt skön och pirrande känsla började infinna sig, bara att ha bestämt sig för givarland var stort nog.

VÅR BIOLOGISKA DOTTER Lova, fyra år, skulle äntligen få ett syskon. Barnbeskedet slog ner som en bomb och William blev i och med den dagen den självklara lillebrodern.

Nya frågor började poppa upp, främst angående vad vi skulle göra av all vår lediga tid tillsammans i Kenya – förutom att ta hand om vår nya familjemedlem.

Att därutöver bara få vara tillsammans alla fyra skulle självklart vara den allra största vinsten, men sen då? Vi satte oss ner hemma i Kungälv och funderade igenom vad vi verkligen ville göra med detta kommande magiska år.

De första sakerna som dök upp var allt ifrån att bara få uppleva Kenya och dess människor till kultur och safari, få tid till att börja träna igen, laga mat tillsammans, läsa böcker, gå igenom en massa ogjorda saker hemifrån och sist men inte minst hjälpa till lokalt där det som mest behövdes.

Att vi skulle bli en viktig del för hundratals barn i slumområdet Kibera kunde vi då inte ens drömma om.

VÄL I NAIROBI träffade vi den svenska adoptivfamiljen David och Emma Carlsson, vilka engagerat sig i en liten skola kallad Oloo's Children Centre. Skolan ligger i slumområdet Kibera, bara några kilometer från vårt boende (Gemina Court, Nairobi).

Efter mycket om och men hade familjen Carlsson, med hjälp av insamling från familjer och vänner i Sverige, lyckats köpa loss grannskjulet till skolan. Äntligen skulle 160 barn få ytterligare ett skul ut undervisa i.

Lyckan var total och invigningen av den nya gulmålade skolbyggnaden, innehållandes de två gamla skjulen, firades med pompa och ståt. Detta blev startskottet för vårt engagemang och kommande arbete med alla dessa underbara barn, lärare och övrig hjälppersonal.

JUDITH OLOO ÄR UPPVUXEN och bor i den fattigaste delen av Kibera. Hon hade turen att få ett stipendium ifrån kyrkan för att gå lärarlinjen och kände tidigt att hon i sin tur ville hjälpa de mest behövande barnen i sin omgivning. De statliga skolorna i Kenya sägs vara gratis, men det tillkommer dessvärre en hel del kostnader som skoluniform, skolmaterial, mat etc.

Många barn i slummen blev under va-loroligheterna 2007/08 helt föräldralösa. Judith hade börjat undervisa en mindre grupp på 30 barn, men gruppen växte snabbt till hela 160 barn. Undervisningen skedde i skift, med start kl. 06.30 och fram till sent på eftermiddagarna. För att få ihop till främst skolmaterial arbetade Judith extra på kvällar och helger genom att städa, tvätta och diska i fyra finare villor en bra bit utanför Kibera. I takt med att bamaskaran ökade, kom också fler lärare som erbjöd sig att hjälpa till.

LÄRARNÄR ÄR IDAG åtta till antalet och arbetar helt utan ersättning. Frivilliga kokerskor och nattvakter hjälper också till, även de utan att få något betalt.

Efter skoldagens slut går de inte direkt hem till sina familjer utan tvingas leta efter eller gå till andra arbeten för att tjäna ihop en liten slant. Vad gäller just lärarna är målet att de ska tjäna cirka 650 kr/månad, men pengarna som man får

in räcker inte till mer än skolmaterial, el och andra verkliga måsten. Det som blir över går sedan oavkortat till ytterligare mat för barnen.

Egentligen är skolan öppen måndag till fredag, men då många av barnen inte får någon mat hemma håller Judith även helgöppet för att kunna mätta i alla fall några magar.

Judith försöker alltså parallellt även starta ett matprogram, för att förse alla barnen med behövliga mål mat. "Det är inte så lätt att undervisa någon som inte ätit på flera dagar; koncentrationen finns liksom inte", säger Judith. Tanken är att barnen ska få frukost (gröt) och lunch (ns, bönor och

mjölk). Många av barnen får som sagt ingen mat när de slutat skolan, så Judiths nästa önskan och projekt är att kunna erbjuda även middag.

NÄR VI FÖR FÖRSTA GÅNGEN kom in i den gulmålade byggnaden insåg vi hur små klassrummen faktiskt var. Man hade klämt in ett antal små träbänkar och fyllt väggarna med diverse utbildningsmaterial. De tillhörande toalettarna utgjordes av små hål i marken.

Många av barnen är oönskade hemma hos sina släktingar, då de inte har några föräldrar kvar i livet, och de lever under ständigt svåra förhållanden. Skolan är förmodligen barnens sista chans i livet.

Judith fortsatte att visa oss runt och vi blev förundrade, imponerade och otroligt inspirerade av hennes engag-

gemang. Man får sig ännu några tankeställare och en stor klump i magen när man ser allt med egna ögon. David tipsade oss inför trippen om att inte köpa med så mycket saker till barnen (till exempel pennor och papper) utan att istället lämna ett litet bidrag, då Judith förmodligen kunde köpa loss dubbelt så många pennor som vi skulle kunna lyckas med.

Lite keks blev dock inhandlat och innan vi hann lämna första klassrummet fick vår dotter Lova blygt och försynt dela ut dessa för barnen dyrgripar: ett keks vardera. Snart hade vi varit inne i alla de fem klassrummen och också fått varsin välkomstsång sjungen för oss.

ADOPTIONSÄVENTYRET för familjen Carlsson började lida mot sitt slut och vi kom gemensamt överens om av vi, familjen Camsel, skulle ta över det stöd- arbete till Judiths skola som påbörjats. Vi började omgående skriva ner på vår adoptionsblogg vad vi precis skådat ute i Kibera och sen sprida till alla våra vänner och släktingar.

Via Facebook spred sig sedan denna lilla skolas situation ytterligare och helt plötsligt hade vi lyckats få ihop några tusen kronor. Våra nära och kära som också besökte oss under vår Kenya- vistelse följde alla gladeligen med till skolan, vilket för många blev det största intrycket på hela deras resa.

Alla insatta medel går till 100 procent oavkortat till skolan och barnen. Insatta

Att vi skulle bli en viktig del för hundratals barn i slumområdet Kibera kunde vi då inte ens drömma om.

medel tas ut och överlämnas direkt till Judith, så här finns noll mellanhänder. Idag har kontakten på plats lämnats över till en annan adoptivfamilj; Sofia och Paul Strickson.

Kanske kan vår gemensamma insats göra så att barnen får lite mer mat i magen och på så sätt lär sig lite mer, och att Judith även kan uppfylla sina så behövliga drömmar.

DET STORA MÅLET ÄR ATT spara ihop ytterligare medel för att köpa loss två intilliggande skjul. Detta skulle göra att de äldsta eleverna kan fortsätta upp till 14 års ålder och på så sätt också få en hel och komplett grundutbildning.

Utöver pengar till mat har våra insamlade medel också bidragit till nytätade väggar via cement och plast, nymålade dörrar, renoverade griffeltavlor, nya möbler i form av ett kontorsbord och en hylla, två köksbord för att undvika att kökspersonalen tvingas utföra allt arbete på golvet, fyra nya stora kastruller etc.

Vi har valt att låta Judith äska pengar i omgångar och förklara sina mest akuta behov, framför att inte bara lämna över alla våra besparingar på en gång. Ju mer man lär känna Judith desto mer förstår man vilken stor eldsjäl hon verkligen är. Hon är helt fantastisk och har så mycket omtänksamhet till alla dessa barn.

OM NI HAR FRÅGOR, funderingar, idéer eller vill hjälpa till med ett bidrag, kontakta Jessica Camsel på info@camsel.se.

Mer info om skolan hittar ni även på: <http://www.reseblogg.camsel.se/#home>, där Reine och Jessica bloggar om sin Kenyavistelse samt sina möten med Judith och hennes skola.

Reine och Jessica Camsel

Överst: Judith Oloo. Nedan: Lunchdags för barnen

Exempel 1 på vad bidragen ger (års-skiftet 2012/13 utökade skolan antalet elever ifrån 160 till 200):

Skolmat 1 dag (frukost & lunch)

Ris	4 kg
Bönor	2,5 kg
Olja	2/3 liter
Socker	1 kg
Mjöl	4 kg
Salt	*
Grillkol	*
Mjök	*
Vatten	*
Totalt	140 kr

* Exakt uppgift saknas, ingår dock i totalsumman 140 kr/dag.

Exempel 2 på vad bidragen ger:

Skolmaterial 1 månad (200 barn)	
Linjal	5 st
Suddgummi	200 st
Rakblad/pennvässare	200 st
Bljertspenna	200 st
Övningsbok 1	121 st
Övningsbok 2	79 st
Bläckpenna	200 st
Sax	5 st

Skolbarnens situation

Barnen på skolan är i åldrarna 3-11 år, och flertalet av dem är inneboende hos någon släkting, vilket direkt innebär att de kommer "sist i kön". Familjemedlemmarna är ofta redan många till antalet och med en utbredd arbetslöshet samt många sociala problem för de vuxna blir situationen ibland ohållbar.

En pojke på sju år som stal tio Kenya-hilling (~80 öre) från sina släktingar för att köpa sig lite mat, men blev påkommen, brändes svårt på ovansidan handen. När Judith såg hans hand konfronterade hon familjen och frågade vad de höll på med. Svaret var kort och gott att han stulit och skulle bestraffas.

Judith försökte behärska sig och lyckades till slut få mannen i familjen att lova dyrt och heligt att aldrig mera göra om denna bestraffning.

EN ANNAN INCIDENT GÄLLDE en flicka på endast tre år som sent på kvällen blivit utskuffad ur sina släktingars skjul. Efter mörkrets inbrott ska man inte vistas utomhus och än mindre som barn i ett slumområde.

Den lilla flickan lyckades i mörkret helt på egen hand ta sig till Judiths skjul och fick där sova över. Dagen efter sökte Judith upp familjen och fick som enda svar att flickan misskött sig. Efter ett långt samtal med familjen om hur farlig deras handling varit för flickan lämnade Judith dem, endast levandes på hoppet att de aldrig mera skulle göra om det igen.

Judith, som för övrigt också är ensamstående mamma till sin fyraåriga dotter Breiffnie, tvingas alltså inte bara driva hela skolan och undervisa på dagtid utan också agera skyddsängel och psykolog dygnet runt.

Kraften tycks hon hämta från sin tro och alla de människor som stöttar henne, inklusive oss alla adoptivfamiljer.

KIBERA, AFRIKAS STÖRSTA slumområde, tros ha över en miljon invånare, men är endast ett av cirka 50 slumområden i Nairobi. Ytan uppgår till minst 2,5 kvadratkilometer och består av tio olika interna byar, samt är uppbyggd längs jämvägsspåret in mot Nairobi City. Järnvägen delar av Kibera i två större områden, där den nedersta delen utgör den

fattigare av de två. Den kallas "Chocolate City" på grund av alla de rostbruna taken.

Fattigdom och sjukdom i Kibera är utbrett. Cirka 95 procent av befolkningen tros leva under gränsen för fattigdom (en US-dollar/dag). En genomsnittlig familj består av sju personer och bor i ett enda rum. Månadshyran för ett rum uppbyggt av stenmur – den bästa standarden i Kibera – är cirka 75 kronor.

Statistiskt sett finns det en toalett på cirka 500 invånare, men i verkligheten är det många som inte har tillgång till någon toalett alls och inte heller till rent vatten. Hiv/aids är också ett stort problem bland de fattiga i slummen, och så många som 15-20 procent av invånarna uppskattas vara Hiv-smittade.

Att adoptera från Kenya

Nere i Nairobi är det relativt många adoptivfamiljer, mest svenskar, men även från andra länder som Danmark, Finland, Italien och Holland. Man delar vardag och erfarenheter med varandra och får därigenom många bra tips och idéer.

Att vi valde Kenya hade initialt mycket med den korta väntetiden att göra. Vi hade dock tidigare rest runt lite grand i Afrika och fick då också stort hjärta för denna kontinent, vilket för oss kändes viktigt i valet av givarland. Inte minst då banden till Williams födelseland nu är och kommer att vara starka för resten av våra och hans liv.

Nu i efterhand ser vi att vi inte kunde ha valt något mer passande alternativ. Att få tillbringa så mycket kvalitetstid under nio månader tillsammans och knyta an under sådana optimala förhållanden känns helt fantastiskt.

Under hela vår Kenya-vistelse är det vi som föräldrar som sett annorlunda ut, och det är vi som fått anpassa oss till allt från kost till väder och kultur.

Att låta William vara kvar i sin födelseomgivning när han lär känna sin nya familj tror vi har hjälpt oss alla mycket och skapat oersättliga band för resten av livet.

Livet i Kenya blev som en handbromsvändning för oss alla, med mycket reflektion och funderingar på det relativt upptagna liv vi normalt sett lever hemma

i Sverige. Att även se hur andra människor har det på vår jord under en lite längre tid gör också att man uppskattar vissa saker som annars är lätta att ta för givet väl hemma i Sverige.

Sedan ska man vara medveten om att adoptionsprocessen kan dra ut på tiden och att åtta månader även kan bli nio innan man är hemma igen. Rättsystemet i Kenya är inte vad vi är vana vid och man får i många fall bara gilla läget.

Det varnas också en hel del för Kenya generellt sett, men det mesta händer efter mörkrets inbrott och då ska man inte vistas utomhus, punkt slut. Att lämna sina synliga värdesaker hemma, så som halsband, ringar, klockor etc minskar givetvis också risken för att bli utsatt för brott. Sunt förnuft kommer man långt med och man behöver absolut inte oroa sig, även om man alltid ska tänka sig för.

Kenya med sin kust, safari och otroliga natur gör att man lätt kan hitta på mängder med roliga och intressanta upptåg. Folket i Kenya är generellt sett också väldigt trevliga, hjälpsamma och spontant glada. Vi har också fått nya vänner både i Kenya och i Sverige. Vårt tidigare så svåra beslut visade sig bli vårt största livsäventyr och vi ångrar inte en enda sekund. Om vi vetat det vi vet nu hade vi aldrig tvekat på Kenya, som nu för alltid finns med i våra hjärtan.

Reine och Jessica Camsel

Äntligen hemma i Sverige!

